

Arrest

nr. 163 915 van 11 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X,
X, X, X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 27 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod. De bestreden beslissing werd betekend op 1 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. CHATCHATRIAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2009 diende verzoekster in eigen naam en voor haar minderjarige kinderen K.A, K.Y. en K.Ab een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 25 augustus 2009 diende verzoeksters echtgenoot in eigen naam en voor zijn oudste zoon een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 21 mei 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 juli 2010 trok het CGVS de weigeringsbeslissing in. Tegen deze beslissing dienden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 47 728 van 3 september 2010 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS van 21 mei 2010, daar verzoekster en haar echtgenoot niet ter zitting verschenen of vertegenwoordigd waren.

Op 14 september 2010 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 oktober 2010 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot (bijlage 13*quinquies*). Tegen die beslissing dienden zij een beroep in bij de Raad.

Op 3 november 2010 dienden verzoekster en haar echtgenoot een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 november 2010 dienden verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 52 645 van 8 december 2010 verwierp de Raad het beroep tegen de bijlage 13*quinquies* van 14 oktober 2010.

Op 24 januari 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 3 november 2010 ontvankelijk.

Bij arresten nrs. 59 056 en 59 057 van 31 maart 2011 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 18 februari 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 9 november 2010, ongegrond.

Op 2 februari 2012 dienden verzoekster en haar echtgenoot een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 29 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 2 februari 2012, onontvankelijk.

Op 20 september 2013 verklaarde de gemachtigde de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 3 november 2010, ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad.

Op 30 september 2013 kreeg de echtgenoot van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Tegen die beslissing diende hij een beroep in bij de Raad.

Op 22 oktober 2013 dienden verzoekster en haar echtgenoot een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 22 oktober 2013, onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad, dat werd verworpen bij arrest nr. 162 631 van 23 februari 2016.

Op 23 januari 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) ten aanzien van verzoekster en de minderjarige kinderen (RvV X).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan mevrouw:

[...]

+ haar minderjarige kinderen: [...]

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 03.10.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*

• *2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 03.10.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt driejaar omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.”

Op 23 januari 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster (RvV X).

Op 23 januari 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) ten aanzien van de oudste meerderjarige zoon van verzoekster (RvV X).

Bij arrest nr. 119 882 van 28 februari 2014 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 30 september 2013 (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 119 881 van 28 februari 2014 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 20 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard.

Op 4 april 2014 dienden verzoekster en haar echtgenoot een volgend verzoek tot internationale bescherming in, terwijl de oudste zoon van verzoekster een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende, in eigen naam als meerderjarige. Op 9 april 2014 werd het dossier overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het CGVS.

Op 11 april 2014 kreeg de oudste zoon van verzoekster een attest van immatriculatie; verzoekster, haar echtgenoot en de andere kinderen niet daar hun volgend beschermingsverzoek niet in overweging werd genomen door het CGVS.

Op 6 mei 2014 nam de gemachtigde de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot en kinderen met uitzondering van haar oudste zoon. Tegen die beslissingen dienden verzoekster en haar echtgenoot eveneens een beroep in bij de Raad (RvV X en X).

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de

vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel in de synthesesamenvatting voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“II.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Vooreerst stelt artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dus dat telkens rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Aangezien verzoekende partij op 22 oktober 2013 een aanvraag tot humanitaire regularisatie heeft ingediend is het voor de verwerende partij dus zeker en vast mogelijk geweest om de specifieke situatie van verzoekende partij te onderzoeken en er rekening mee te houden bij haar beslissing tot inreisverbod. Ondanks deze mogelijkheid tot kennisname van het dossier van verzoekende partij heeft de verwerende partij automatisch een inreisverbod van drie jaar toegekend en heeft zij deze gemotiveerd met een standaardmotivering waaruit in elk geval niet blijkt dat zij rekening hield met de specifieke omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevindt.

In casu kan verzoekende partij uit de motivering van de beslissing dus geenszins afleiden dat er met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden. Het betreft in hoofdzaak immers een standaardmotivering, waarbij enkel gespecificeerd werd op welke datum reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt en het feit dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat in casu artikel 74/11, tweede lid als rechtsgrond wordt aangeduid met als determinerend motief dat er niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

Verwerende partij repliceert ook dat artikel 74/11 §1, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 haar toeliet om een inreisverbod van drie jaar te treffen en dat zij duidelijk heeft uiteengezet om welke redenen er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Tevens is verwerende partij ook van mening dat verzoekende partij zelf niet ingaat op de concrete motieven van de beslissing en dat zij zelf niet aannemelijk maakt waarom een inreisverbod van drie jaar onredelijk zou zijn.

Verzoekende partij is van mening dat zij zelf toch niet moet motiveren waarom de duur van het inreisverbod onredelijk zou zijn. Het komt immers aan verzoekende partij zelf toe om de duur van het inreisverbod te motiveren in haar beslissing.

Verzoekende partij is en blijft trouwens van mening dat het determinerend motief van de beslissing, namelijk dat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting, de duur van het inreisverbod niet kan schragen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting ‘krachtens’ dewelke “automatisch” een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen ook dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en niet aanduidt met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoekende partij wil er hier opnieuw op wijzen dat het niet aan haar toekomt om te motiveren met welke omstandigheden er diende rekening gehouden te worden maar dat het aan verwerende partij toekwam om dit in haar beslissing te doen, hetgeen niet is gebeurd.

Er is ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dus dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een maximumtermijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn van één of twee jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van drie jaar (omdat er geen gevolg werd gegeven aan eerdere bevelen), dan zou zich ter zake geen enkel motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij “door de Wet gebonden zijn” en in het kader van zo’n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren. Wat in casu niet het geval is.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een maximumtermijn van drie jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de maximumtermijn van drie jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

Verzoekende partij blijft bij haar standpunt dat verwerende partij in casu art. 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft door geen rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij in het kader van de bepaling van de duur van het inreisverbod.

II.2. Verzoekende partij stelt zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een maximaal inreisverbod oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is dat in het verleden niet voldaan werd aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 03/10/2013. Verzoekende partij ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een maximaal inreisverbod wordt opgelegd.

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat zij de formele motiveringsplicht niet heeft geschonden aangezien uit lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Verzoekende partij blijft bij haar standpunt dat art. 2 en 3 van de formele motiveringsplicht wel worden geschonden aangezien verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod niet formeel heeft gemotiveerd waarom er beslist werd tot een duur van drie jaar.

De verzoekende partij blijft ook van mening dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In die zin wenst de verzoekende partij ook te wijzen op het recente arrest nr.113.396 dd. 6 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 131.489 / II), zij – op grond van dezelfde overwegingen als in voormeld arrest nr. 92.111 dd. 27 november 2012 – terecht stelt:

“De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, vindt de Raad in de vierde en vijfde bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.” (eigen onderlijning)

In casu werd een schending van de formele motiveringsverplichting door Uw Raad aangenomen.

Nog meer ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

“ Artikel 11 – Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod word volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...).”

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

Bovendien wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 225 871 van de Raad van State dd. 18 december 2013. In dit arrest verwierp de Raad van State een middel van verwerende partij tegen het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012, waarbij verwerende partij van oordeel was dat zij niet nader moest motiveren waarom zij voor de maximumtermijn koos. De beoordeling van dit middel door de Raad van State is uiterst verhelderend:

“Anders dan de verzoekende partij in hoofdorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole kwam het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe te onderzoeken of de verzoekende partij te dezen bij het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In het licht van het voorgaande vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook zonder schending van de thans in het middel aangehaalde bepalingen te oordelen dat noch in de aanvankelijk bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van verweerder en dat het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verweerder en de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is, gezien de verstrekende gevolgen van het inreisverbod. Op zijn beurt komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf die marginale toetsing in de plaats van de annulatierechter over te doen. Het tweede middel is ongegrond.”

De Raad van State stelt dat de duur van het inreisverbod ten alle tijde afdoende gemotiveerd dient te worden en dus niet alleen als er wordt afgeweken van de maximumtermijn zoals verwerende partij in casu wellicht zal voorhouden.

Ook in twee recente arresten van Uw Raad wordt gesteld dat de bestreden beslissingen niet worden gemotiveerd inzake het inreisverbod en dat op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Dit handelen wordt telkens omschreven als kennelijk onredelijk en er wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aangenomen. (arrest nr. 118 080 van 30 januari 2014 en arrest nr. 118 079 van 30 januari 2014)

Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (lees: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Het middel is ernstig en gegrond.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is. Verzoekster voert aan dat aangezien zij op 22 oktober 2013 een aanvraag tot humanitaire regularisatie had ingediend, het voor verwerende partij mogelijk is geweest om haar specifieke situatie te onderzoeken en er rekening mee te houden bij haar

beslissing tot inreisverbod. Verzoekster vervolgt dat ondanks deze mogelijkheid tot kennisname van haar dossier verwerende partij automatisch een inreisverbod van drie jaar heeft toegekend met een standaardmotivering waaruit niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden rekening werd gehouden. Verzoekster vervolgt dat de discretionaire bevoegdheid inzake de duur van het inreisverbod vereist dat moet gemotiveerd worden waarom voor de maximumtermijn van drie jaar is gekozen en niet voor een mindere termijn van een of twee jaar. Er is geen gebonden bevoegdheid die stelt dat indien geen gevolg werd gegeven aan eerdere bevelen, automatisch een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Zij vervolgt dat verweerder een evenredigheidstoets moet in acht nemen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Dit moet volgens haar gebeuren aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval en de duur van het inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan. Verzoekster verwijst hieromtrent naar arresten van de Raad met nr. 92 111 van 27 november 2012 en met nr. 113 396 van 6 november 2013. Verder verwijst verzoekster naar een arrest van de Raad van State (RvS 18 december 2013, nr. 225.871) en citeert zij een passage uit het arrest waarin de Raad van State stelt dat het de Raad toekomt als annulatierechter te onderzoeken of de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van het inreisverbod [voor de maximumduur van drie jaar] niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De Raad vermocht te oordelen dat noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van de betrokkene en de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk was gezien de verstreckende gevolgen van het inreisverbod. Verzoekster concludeert dat ook *in casu* het inreisverbod niet op draagkrachtige wijze is gemotiveerd.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Zoals verzoekster en verweerder in de nota aanstippen, vormt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn stelt dat de lidstaten een inreisverbod opleggen in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

De Raad stelt eveneens vast dat verzoekster en verweerder in de nota het erover eens zijn dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, waarnaar verweerder in de nota eveneens verwijst, blijkt dus zoals *supra* gesteld dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).*”

In casu vermeldt de gemachtigde omtrent de duur van het inreisverbod:

“In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

• 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 03.10.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.”

De Raad leest hierin dat de gemachtigde motiveert dat de termijn van het inreisverbod drie jaar bedraagt “omdat” verzoekster sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.

Hieruit blijkt dat er wel degelijk “een” motivering is omtrent de duur van het inreisverbod.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Echter, verzoekster onderstreept terecht het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, nl. dat er rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stipt conform de *supra* aangehaalde voorbereidende werkzaamheden terecht aan dat verweerder een evenredigheidsstoets moet doorvoeren bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aan de hand van deze relevante omstandigheden van het geval. Met verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 225.871 van 18 december 2013 stelt zij dat de Raad kan oordelen in het kader van zijn marginale toetsingsbevoegdheid of in de bestreden beslissing, of in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van de betrokkene en de duur van het inreisverbod gezien de verstreckende gevolgen van het inreisverbod. *In casu* meent verzoekster dat dit niet het geval is.

Zoals blijkt is de motivering omtrent de duur van het inreisverbod dat verzoekster weigert aan haar terugkeerverplichting te voldoen. Vervolgens wordt nog eens herhaald dat verzoekster na de betekening van het bevel geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Daarom wordt gekozen voor een termijn van drie jaar.

Uit de bewoordingen van het tweede lid van § 1 van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de weigering om aan de terugkeerverplichting te voldoen op zich enkel het inreisverbod zelf schraagt, doch niet de duur ervan. Verweerder verwijst enkel naar dit tweede lid, doch laat na te verwijzen naar het eerste lid van artikel 74/11, § 1 dat juist de rechtsgrond vormt voor de specifieke omstandigheden waarmee moet rekening gehouden worden bij het bepalen van de duur. Het louter in andere bewoordingen herhalen van het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan door vast te stellen dat er geen stappen zijn ondernomen om het Schengengebied te verlaten, kan inderdaad bezwaarlijk beschouwd worden als een draagkrachtige en evenredige motivering waarbij rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval om de duur van drie jaar te verantwoorden. Dat er geen stappen zijn ondernomen om te voldoen aan de terugkeerverplichting verduidelijkt niet op draagkrachtige wijze het automatisch kiezen voor de maximumtermijn van drie jaar, zeker nu verzoekster in de synthesesmemorie terecht aanstipt dat de gemachtigde kennis had van haar specifieke situatie en kon rekening houden met de humanitaire elementen die de gemachtigde bekend waren volgend op de aanvraag tot humanitaire regularisatie. Verweerder kan in de nota met opmerkingen gevolgd worden dat verzoekster haar betoog niet mag beperken tot een zuiver theoretisch betoog, doch de Raad stelt vast dat verzoekster *in casu* wel haar betoog aangaande de specifieke

omstandigheden van haar geval heeft geconcretiseerd door naar die humanitaire elementen te verwijzen van haar aanvraag van 22 oktober 2013. Waar verweerder in de nota nog stelt dat uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod van drie jaar kan worden opgelegd indien geen concrete elementen aanwezig zijn die kennelijk onverenigbaar zijn met een dergelijke duur, kan de Raad volgen, maar *in casu* leest de Raad deze *a posteriori* motivering niet in de bestreden beslissing. Waar verweerder nog stelt dat in de bewoordingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht kan worden gelezen, kan de Raad wederom volgen, doch dit neemt niet weg dat de overheid steeds gehouden is door de bepaling van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en dat moet blijken dat de gemachtigde op draagkrachtige wijze de duur van drie jaar motiveert, niet enkel door met een enkel element rekening te houden, namelijk dat er geen stappen werden ondernomen om aan de terugkeerverplichting te voldoen, maar door zoals verweerder in de nota zelf cursief stelt met alle omstandigheden eigen aan het geval rekening te houden en zoals verweerder in de nota eveneens cursief stelt met respect voor het evenredigheidsbeginsel. Verweerder duidt niet aan waaruit in het administratief dossier zou moeten blijken dat de gemachtigde die evenredige beoordeling van de specifieke omstandigheden van het geval heeft gedaan alvorens de duur van drie jaar te bepalen. Waar verweerder in de nota nog stelt dat de gemachtigde die humanitaire elementen allemaal heeft beoordeeld in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard, kan de Raad dit niet als "het rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval" in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid weerhouden, nu verzoekster terecht heeft opgemerkt dat het niet uitgesloten is dat elementen die geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toch zouden kunnen weerhouden worden om een kortere termijn voor een inreisverbod te rechtvaardigen. De Raad volgt verweerder tot slot eveneens dat het aan verzoekster wel toekomt een concreet en geen zuiver theoretisch betoog te houden, doch meent dat zoals *supra* gesteld, verzoekster dit heeft gedaan door te verwijzen naar de humanitaire elementen die zij heeft aangehaald in haar aanvraag van 22 oktober 2013.

In de aangegeven mate wordt een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 74, 11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aangenomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES